

VOLIM SE UTRKIVATI, TKO!

Svakoga dana češem leđa o staklenu stjenku i čekam neonke da najave dan, dok cipele dr. Matka odzvanjaju hodnicima ovog Zavoda. Čini to s pomno odabranim asistentima, onima kojima u pogledu čitaš beznade u ostvarenju kontakta sa svojom vrstom, to jest odgovarajućom ženkom. Dr. Matko ne ostavlja širok prostor potencijalnoj konkurenciji...

Mene ne prepušta nikome. Njegovo remek djelo i najveći životni uspjeh. Unutar laboratorija ulazi većinom sam, jednom dnevno sa čistačicom, i to je to. Pred njom normalno ne komuniciramo, ne ođajući tajnu kako se moja malenkost razlikuje od miševa, zmija, terarija i ostalog laboratorijskog inventara.

„Dobro jutro, Lukrecija“, govori mi svakog dana nakon što podigne staklenu pregradu među nama. „Kako si spavala lutko? Zadnji si se put žalila na samoću. Jesi li raspoložena za razgovor, dozu kofeina, meskalina, trača, bilo čega, znaš, uživam biti tu, s tobom, mrsiti ti dlačice na leđima, odgovarati ti na moguća i nemoguća pitanja. Oni

gore“, i pokaže prstom prema stropu, „redom su dosadni nesposobnjakovići. Jer svaka meta u koju zariješ zube postaje odbojna ako nakon ugriza pod njima osjetiš mljecavost. E, takvi su ti ljudi, većinom. Ti i ja Lukrecija, samo zamišljam, kakav bi to bio spoj!“

Tog jutra dan je imao drugačiji miris, treperio je kao uzavreo zrak na horizontu. Našopana stimulansima, primjećivala sam kako iz predmeta bljeskaju aure i sve vibrira. Možda mi zato nisu legle kao inače njegove šuplje laskavosti. Došavši do točke do koje sva inteligentna bića kad-tad dođu, zapitala sam se; zar je ovo život? sterilno ograničen? bijeli zidovi i staklena kocka? tko je dr. Ma Tko God Bio? a tko sam ja, Lukrecija?

„Čuj, Tko...“, počela sam rastegnuvši izazovno udove, zamahnuvši mu onim najopakijim pred nosom. Na tren je ustuknuo, a staklena mu stjenka u ruci zadrhtala. Svašta mu je prošlo glavom vidjelo se po izmijenjenoj boji aure.

„Ne zovi me tako...“, spustio je pregradu navodno uvrijeđen posprdnim nadimkom.

„Nisi me zato stvorio da ti glumim finoću“, uzvratila sam. „Misliš da ti ne vidim IQ test ruci? Dolazi u obzir samo ako ćemo ga skupa raditi. Svatko sa svoje strane. Ovaj put neka bude, tko će prije. Tko, brža sam! Moj mozak u odnosu na tijelo... strava! Ne bih te htjela obeshrabriti, ali pogledaj se dobro, u vlastiti raskorak. Zamisli, moga ima čak i u donjim ekstremitetima. Što se tiče testa, obećavam ti vrhunsku zabavu. Daleko sam dogurala. No, ovaj put te čekam. Volim se utrkiivati, Tko!“

„Danas smo nešto mrzovoljno nabrijani, Lukrecija, trebaš li partnera za seks?“, hladno je protisnuo s druge strane stakla.

„Kako bi bilo da si sama počnem tražiti mužjaka? Možda naletim na jednog kao što si ti. Kad se sjetim onog zadnjeg u ovoj staklenoj kutiji, pitam se gdje si ga samo našao za mene? U spremištu? Na smetlištu? Na putu za nigdje? Sjećaš se, ostavila sam ga nakon... nazovimo to parenjem, tamo u kutu da drhti i balavi. Znaš što me slomilo? Bez otpora je čekao kraj! Može biti da nas dvoje, ti i ja Tko, imamo slične apetite kad su partneri u pitanju, jer, nije mi godila mljecavost. Okrenula sam mu leđa i kruljenjem iz tijela dala do

znanja da je nedostojan čak i mojih želučanih sokova. Računaj kao da se tog dana ništa i nije dogodilo. I nemoj da ti više pada na pamet služiti se početnim igrarijama tipa; ako pravilo ubaciš žutu kuglicu, posuda br. 1 dati će ti hranu, crvena kuglica šifra je za vodu u posudi br. 2, treća će u tebi pobuditi nježna osjećanja, četvrta ti jača intuiciju... Tko!! Ja nisam majmunica!!“

Nakon poduže šutnje, ipak je otvorio pregradu da mi dokaže hrabrost i mužjačku nadmoć, gurnuo prst k posudici s hranom i rekao:

„Ništa nisi jela. Ni vode nisi uzela? Slušaj, kada se vratim želim pronaći obje posude prazne. Bez toga si ništa. Bez mene si ništa. Malo dlakavo čudovište od kojeg svi zaziru. Malo zahvalnosti ne bi ti škodilo prema tvorcu, lutko. Ja sam te stvorio iz ništa...“, ponovio je nekoliko puta zadnju rečenicu i spustio pregradu.

„Tko!“, pozvala sam ga pomislivši, e nećeš tek tako izaći odavle. „Nije ti nikada palo na pamet da je i tebe netko stvorio? Možda upravo i ti stojiš u nekoj tebi nevidljivoj kocki. Ti si me naučio kako sva stvorenja većinu života prožive u nekom snu, nesvjesna prave biti

onog što ih okružuje. Ako svijet postoji izvan ovih bijelih zidova i staklene kutije, mora da postoji i izvan tvoje. Možda i tebe upravo testira neki Big dr. Who! Između nas dvoje, razlika je samo u svjesti...

Zalupio je vratima.

Sedam dana nismo pričali. Šutke mi je sipao hranu u kojoj su se osjećali pojačivači svega. Osmog me dana stavio u staklenu posudu i rekao, idemo u šetnju, do dekanovog ureda. Bila sam radoznala. Novi svjetovi, novi horizonti! Konačno pomak! Kad ono, bio je to opet prostor, odnosno kocka od zidova oblijepljenih dramatičnim papiri-ma kao usta puna samohvale; prof. dr. mr. sc... Mislim, Tko sigurno nije posjedovao sve te izvrsne titule mada je iz njegovih usta besramno izlazilo jako puno ja, pa ja... Nije mi promakao ni prozor, kao otvor u drugi svijet kojem sam, znam, jednom pripadala...

„Lukrecija, nemamo vremena za sanjarenje! Slušaj! On dolazi za pola sata. Ostaviti ću te na podu. Samo mu zajaši cipelu i zagrizi. Što je? Čemu taj pogled?“

„Zašto? Želim znati zašto?“

„Da bi razumjela moraš biti čovjek. A njega ne čini samo inteligencija već...”

„...pohlepa, ljubomora i ostale gadarije...”

„Samo to učini!!“

*

Nisam. I zato me već petnaesti dan muči gladu i žeđu. Dolazi i promatra me s visine. Glumi nadmoć jer ne umijem više govoriti. Misli su mi zbrkane. Prekjučer mi je, sada svedenoj na razinu obične ženke, donio onog bijednika od prošlog puta. Najporaznije – nije mi se gadio! Parenje je bilo, pa recimo... vrlo živahno. Zadovoljna, u slast sam ga pojela.

„Želiš li jesti Lukrecija? Želiš li hranu za mozak ili želudac?“, njiše se na petama i gužva ruke u džepovima Tko.

Moj tvorac i mučitelj se zabavlja. Najprije mi nudi roza kuglicu. Muka živa, jedva pronalazim odgovarajuću posudu, mada, koga briga za nježna osjećanja? Oteže i poigrava se mojim živicima, zadnju mi

daje žutu kuglicu i govori, traži Lukrecija, traži, i ja se volim utrki-
vati s tobom...

Oplela sam je snažno nogama. Pohlepno kao mužjaka. Stala istra-
živati vlastiti skućeni prostor ali, nije bilo teorije da pronađem posu-
du broj 1. Možda sam zaboravila brojeve. Možda je tu ali je više ne
prepoznajem. A možda ju je on iz sadističkih razloga skrio, tko bi
znao? Zaspala sam sa žutom kuglicom u zagrljaju i sanjala kako se,
kao nekoć, u punoj snazi utrkujem. Po buđenju, nisam se mogla sje-
titi jesam li u snu zagrizla dekanovu cipelu ili nisam. Ali, pobijedila
jesam.